

La veu de Deu.

Oh dolça soletat de molta fugida
 Germanyer.

Reposa esperit meu, devall de les ombrades
 Del arbres que remouhen les dolces alenades
 Del ayre tot passant!

Reposa de la lluyta del mon que s' desalena,
 Torrossegant per terra l'indomita cadena
 Tant dura y tant pesant.

Oblida la follia t'ergull y l'equisme,
 De l'ignorancia freda que llisca'n vers l'abisme
 Com lo rastreu serpent.

Escolta aquí sonora la veu de la natura,
 Com canta la grandesa, y escampa la dolçura
 Per t' ample firmament.

¿La sens que clara parla, que dolça y armoniosa?
 Pasant de penya'n penya, lliscant de fossa'n fossa
 Son eco s' va perdent.

¿Ho entens sa dolça parla? ¿t'apart que trist plora?
 Es la veu de t'oblissim que t' be'n el homa anyora,
 ; Oh veu sols jo t' entench!

La blanca nuvolada à trosses s' esva d'alla,
 'Sole les bramants tronades un eco s' abrigalla
 L'au' arreu se va escampant.

É'n mitx de la tempesta y l'plé de la bonansa,
Com la llum de l'estrella que brilla'n llunyanansa,
Cami 'us vá assenyolant.

É'l home foll y sego camina que camina,
Mes sa petjada incerta tot tremolant inclina
Per un cami' espines,

Portan damunt l'espatlla la creu del mon pesant,
Quans cops perdent la forse beira sa propia planta
Regada d'amarchs plors!

La veu del salpatjime, la cors ferma resona,
Com dalt del campanar la veu del llamp retrona
Rocarse per la creu.

Después júst sa feresa despena ab la tronada,
Llucant de llum divina la santa creu dorada
Que brolla 'ls ulls de Deu.

É'l punt qu'el bussol deixa'n inclina sa petjada
En vers a la fossena jornada tras jornada
Per lo desert mundé.

É' mimsantbli les forses poquet a poch s'acorte,
Com del mar a montanya lo sol baixa'n la porta
Deixant sols forquetat.

En sa follia vana l'atena una esperansa,
D'it lussions floridas que troban remembransa
Al arbre del seu cor,
Mes quant plenas de fruytes s'encorban ^{des} sus branca-

De pel prenyades pasan las fetidas ventades,
Deixant despulls tant sols.

L'eu' en resta d'aquet arbre, sino soca corçada,
Se volatichs carnivoros recondita morada
En mitx la soletat,
D'ls llamps y tramontanes à trosos l'esmicela,
Les fermes alenades sas cendes arrevolta
Hasta la eternitat.

Del cel al mon devalla la veu de deu qu'atrona,
Del brenol à la fossa l'immens poder pregona
De lo seu bras potent.

¿Ho entens la veu encara humanitat segada?
T'orella pel bullici del mon n'està arrodada,
; Oh veu, sols jo t'entench!

Jò t'oieh al puntar l'auba, tambe l'morir lo dia,
En mitx de la tempesta jò escolto l'armonia,
D'n mitx de l'ample mar!

Jò t'oieh en primavera, ~~quant regna la bonansa,~~
Hèl peu de la fossana, en somnis d'esperansa,
Per tot t'oieh murmurar!

Respona esperit meu, devalla de les ombrades,
La set qu'el cor m'arrega xucla tas alenades,
Sols t'eu t' pots revifar!

La llengua sh' m'aferra com molia'n à la roca,
Remullta ab ton dolc nectar la conca de ma boca
Sino m'abrassará.

5 d'Abril del 1871.